

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Luimige Reis langs den Rijn

Hood, Thomas

Amsterdam, 1840

Aan Rebecca Page

[urn:nbn:de:bsz:31-140259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-140259)

AAN REBEKKA PAGE.

LIEVE BECKY!

De hemel zij gedankt! de bui daar ik je over gesproken heb, is overgewaaid, maar ik geloof eigenlijk dat ik er Menheer voor te danken heb, die de goedheid het gehad van te zeggen: dat ik wel een Turk of een Hottentot worden mogt, as dat zoo uitkwam met me konsjensi. Wat Mistriss aangaat, die kijkt mooi gramottig over me nieuwe geloof — maar laat ze maar kijken, ik denk toch niet altijd haar meid te blijven, en voor haar de karstengen uit het vuur te krabben, zoo as van de morgen nog gebeurd is. Omdat ze namelijk as na gewoonte over zwakke zenuwe klaagde, raadde Mistriss MARKHAM haar aan, een bad van de *Rijn* te gebruiken, om dat dat zoo versterkend is, en Mistriss was leep genoeg om mij eerst die proef te laten doorstaan. De baden worden gehoûen in een drijvend huis, dat aan de schipbrug van de *Rijn* vastgemaakt leit, en daar maakt me de rivier een gebruis en een geraas net as een molenrad. Maar er was geen lieve moederen an, ik most in het bad, zoodat ik stond te rillen en te schudden en te springen in dat kouwe

water; toe, vóórdat iemand zeggen kon »Heere be-
 waar ons!» eene morsige groote schuit de rivier afkwam,
 en deur een ongeluk hing het touw daar hij aan ge-
 trokken wierd, te laag, zoodat het om het badhuis heen
 kwam en het heele dak er of ligte! Dat was je een
 gekraak, zoo as je wel ken denken! Ik had direkt mijn
 hoofd naar beneden gebogen, maar ziedaar, toe ik weer
 opkeek na boven, was er niets boven me hoofd as klink-
 klare lucht. Uit de andere kamers hoorde je de eene
 gil na de andere. Ik begon bij me zelf te denken, ja!
 gaat er de top of, dan kan er de boóm ook wel uit,
 en dan gaat het heele drijvende huis na de kelder, en
 dan verdrinken we allemaal as muizen. Ik liep er dan
 schielijk uit en na de schipbrug, zoo as ik was, met niets
 om me lijf behalve me naaktheid; maar ja, dogt ik, de
 beschaamdheid is wel wat, maar de dood is ook wat.
 De rest van de badende vrouwen deden ook zoo, en
 sommige van heurlui vielen voor dood op de planken.
 Gelukkig dat er geen van de jongenssekte voorbijkwam,
 want behalve dat er een een Waterloos blauwe muts op
 had, waren we allemaal net as Eva in de staat van de
 natuur. Bij allen geluk was het een heete zonnige dag,
 of we hadden nog kennen sterreven. Evenwel raakte
 ik vrij aan het bedaren, maar ziet, daar hoor ik op eens
 tramp! tramp! tramp! en toen ik me hoofd omkeerde
 zag ik een heel regement Pruisische soldaten over de
 brug marcheren. In dat erge geval konnen we niet blijven
 staan, ik gaf een gil, en dak of geen dak, het was een al-
 gemeen geholderbolder na het kleine huis. Toen was het
 repje scheerje wat over het hoofd heengeslagen, en er was
 geen een van de Lady's die er niet uitzag net as of haar

de kleeren met een hooivork waren vastgespeld. Die in katzwijn lijen wierden deur het volk van de baden weggedragen, en deuze, de beste manier kiezende om ze weer bij te brengen, doopten ze maar op nieuw weer in de plomp, en dat hielp. De hemel zij dank, dat wij er zonder kleerscheuren of benne gekomen, maar KATRIEN zeit: toe het dak er ofging, had ik een kruis motten maken, en dat had ik ook maar, en zeggen er dan bij »Santus Marius'' in plaats van »O Jemeni!''

Zoo veul over me badgeval voor Mistriss. Ik voor mij hou van die schipbruggen niet. Geef me goed ijzer of steen, zoo as te *Soutwark* of *Rochester*. Nog laatst op een dag kwam er een groot houtvlot bij vergissing tegen de punt van een eiland aandrijven, dat Overwert hiet, en het vlot brak in twee stukken. De eene helleft kwam teugen de regterkant van het eiland an, en de andere teugen de linker; en zoo namen zij de twee enden van de Rijnbrug mee: en daar was een arme vrouw met haar koe, die het haast van de schrik in het hoofd sloeg op het stuk van de brug dat los midden in de rivier dreef. Gisteren het KATRIEN me meegenome na haar ouwe dienst; het was twalef ure, zoo dat het huishouwen juist an tafel ging, en toe zag ik de geheele boel klaar maken. Eerst kwam er soep, en KATRIEN zeit: dat de kok had gezeid dat er iemand gezeid had dat de Engelsche soep zoo ellendig was, dat men er deur de peper en andere heete dingen geur en smaak an geven moest: maar toe zei ik haar, de hemel helpe haar, dat ik nooit in *Engeland* soep had gezien, die net as hij koud was naar gelei leek, daar men wel een huis mee bestrijken kon. Ik proefde toch

iets van de Duitſche ſoep, en toe dacht me dat er net zoo veel ſmaak van vleesch an was, as of je een os in de *Rijn* smeeſt. Toen kwam het ossenvleesch met botter en zure sous, en zeg nou maar thuis an de keukmeid, dat as ze een nieuw ſchoteltje wil bedenken, dan moet ze maar een kalfsneus in gelei nemen. Van groenten was er kleine rapen, en iets wat na eendenkroos geleeke, behalve een groote ſchotel met sla, en in plaats van fruit een platte kersentaart, zoo groot as een teeſchoteltje. Wat de bojen aangaat, het beste van haar maal waren ouwe komkommers, die op den grond gelegen hadden, totdat zij van onderen zoo geel zagen als de buik van een pad, gedoopt in azijn en heele slechte olie. Zij zijn zekerlijk regt voedzaam, want men heeft er gaauw zijn bekomst van. *KATRIEN* zeit, haar Mistriss was laast ziek aan de morbus, en het eerste waar zij na vroeg om te eten, was een kalfskortelet, met wat pruimen en zure wijn gestoofd. Voor het dessert atten zij pruimen bij schepels vol en het eene pond kersen na het andere, en wat nog erger is, daar eten ze de stenen mee van op!

Over het eten gesproken, as het God blijft dat ik nog ooit in Duisland wonen mogt, dan wil ik drie dingen uit Engeland hebben; een komfoor, een bordewarmer en een slijpbord. Want de messen worden hier nooit geslepen en ze benne net zoo as we van het anijswater zeggen, zoo onschadelijk dat je ze een eerstgeboren kind wel in handen kent geven. Maar hoorre reisjes, as je zoo iets zoudt verzenden dan weten ze nog niet eens wat er mee te beginnen, en ze zouden waarschiynelijk pannekoeken bakken op het tafekom-

foor en een pottekast maken van de bordenwarmer, net zo as ze het water om te drinken halen in een tinnen emmer, die van binnen rood en van buiten groen geschilderd is. Zij weten nergens het regte gebruik van. Toen wij in ons logement kwamen, vond ik in de zijkamer een geverwd vierkant tinnen korfje, precies as een Engelsche broodmand, en ik heb er dan ook altijd de boterhammen in geleid, maar sedert dat KATRIEN hier gekomen is, zei zij dat het een zandbakje is, om in te spugen — foei! wat een leelijke gewoonte!

Over het geheel genomen zou ik niet graag een Duitse meid wezen, maar ik ben tog heel bang dat ik niet lang meer banken zal, waar ik nou ben. Mistriss wordt heel stuurs en lijkt wel te denken dat ik nooit genoeg doe: maar as zij in mijn schoenen stond, zou zij ondervinden dat ik meer doe as ik ofkan met mijn nieuwe relisie, en met het van buiten leeren van al de heilige mannen en vrouwen, en met het leeren brijen, en met het walsen en zingen, en met het leeren van het Hoogduis, dat regt grappig is, want zij zeggen in *ve* in plaats van *we* en zoo visa versa.

De groote exercities benne begonnen en ik ben na het kamp geweest, zoo als ze dat hieten, dat vol staat van tenten en kramen, en publieke huizen drie teugen een. Maar het is een mooi gezigt, die witte tenten, midden in een ruim veld, met de blaauwe bergen in het rond er om heen. Ik zat met een gezelschap in een wagen, net as na de kerremis van *Fairlop*, en had regt veel plaasier, tot dat ik weer na huis ging. Toe was daar een Duitse kleeremaker die te veel snaps had gedronken, en met een brandende pijp op de grond van

de wagen in het stroo ging leggen slapen. We kregen er een mooie schrik van, want het stroo raakte in de brand en we mosten er allemaal hals over kop uitspringen. Goddank dat er geen ongeluk bij gebeurd is, behalve de jonge man zelf, die, toen hij nuchteren geworden is, bespeurd zel hebben dat zijn beste knevel en al zijn achterste haar van zijn hoofd gezengd is.

Nou mot ik ophouwen deur gebrek aan licht, en behalve dát, leit KATRIEN daar te snurreken, dat het me verveelt. Groet iedereen te *Becknam*, en je zelfs ook, en zoo as de Katlieksche zeggen, *bendisite*, lieve BECKY! van je vriendin:

MARTHA PENNY.

P. S. Ik ben begonnen een beetje te biechten, namelijk: dat ik met de zijden kousen van *Mistriss* na het Hoogduitse bal ben gegaan. Ik kon het er nog niet gemakkelijk uitkrijgen; maar de pastoor en ik, we zellen mettertijd wel vertrouwelijker worden.